

STOPAŘKA

Bylo mi fajn. Co fajn, krásně mi bylo. Povedl se mi skvělý byznys a navíc den před mými třicetinami. Frčel jsem si svým sport'ákem přes sto čtyřicet, ale stačil jsem v dálce před sebou spatřit na silnici postavu. Ubral jsem na devadesát a pozorně jsem se díval. Byla to stopařka a vypadala slušně. Dupnul jsem na brzdu, hodil tam zpátečku a těch asi třicet metrů jsem k ní zacouval.

„Tak kam to bude, slečno?“

„Já jedu do Týnce, ale kdybyste mě hodil aspoň do Hradce, byla bych ráda.“

Letmo, ale znalecky jsem ji prohlédl a viděl jsem, že je opravdu pěkná.

„Tak si nastupte a jedeme do Týnce.“

Poděkovala a sedla si vedle mne. Odšťouhнул jsem to a za pár vteřin jsem zas letěl přes sto. Hned jsem zavedl rozhovor. Zjistil jsem, že to je studentka a v Týnci je na privátě. Studuje žurnalistiku, tak jsem ji to pochválil. Já jsem studoval techniku, ale ve třet'áku jsem měl úraz, přerušil jsem to a pak už jsem se tam nevrátil. Teda, takhle jsem to řekl jí, ale ve skutečnosti mě vyhodili. S tím úrazem jsem ale nekecal. Opravdu jsem si zlomil ruku a nos. To když jsem vožralej naboural auto, které jsem si navíc půjčil jaksi bez vědomí majitele. Ale to nemusí kočička vědět. Alespoň jsem rozjel byznys. Hned jsem se jí pochlubil, jak jsem úspěšný. Viděl jsem, že jsem na ni zapůsobil. Nabídl jsem jí cigaretu, ale ne vzala si. Zapálil jsem si tedy sám.

Cesta příjemně plynula a já jsem už věděl, že tu holku chci. A taky, že ji budu mít. Jen jsem přemýšlel, jestli ji mám pozvat přímo nebo na to jít nějakou oklikou. Zdála se mi taková moc slušná. Ale zase na druhou stranu slušná holka by sama nestopovala. Za to by si zasloužila přefiknout. Stejně s tím určitě počítá a čeká na to. Ale přece jen jsem zatoužil po troše té romantiky. Už rok mám v kvartýře nastěhovanou Zdenu a už půl roku mě nebaví. Prostě společný soužití spolehlivě potlačuje touhu. Můžu ji mít, kdy chci a to už není ono. A taky mě už lezou na nervy ty její připitoměly kecý. A vůbec, už se mně docela okoukala. Jak si tak uvažuju, předjede mě stříbrná oktávie. No to snad ne! To nesnáším. Dupnu na to a za chvíli ji mám. Elegantní myškou se kolem ní mihnu.

Protijedoucí dodávku jsem vytlačil trochu na krajnici. Slečnu to dost vyděsilo, ale já jsem se jen pousmál a vyhnal ručičku tachometru na sto šedesát.

„Nemohl byste trochu zpomalit?“ špitla slečinka.

„Proč, bojíte se?“

„Bojím.“

„Jen klídek, to je v pohodě. Tahle kára je bezpečná. Ale jestli chcete, můžeme zastavit a trochu se projít.“

„Ne děkuji. Ale kdybyste byl tak hodný, potřebovala bych si něco nakoupit. Na privátě nemám nic k jídlu.“

„Jasně, nakoupíme. A až přijedeme do Týnce, tak bysme mohli zajít na skleničku, co vy na to.“

„No, mohli.“

Sláva, je chycená. Naleju do ní něco vína a pak ji doprovodím na ten její privát. Nebo můžeme někam zajet. Můžeme to dělat v přírodě anebo i v autě. Když se osvědčí, klidně si ji vyměním za Zdenu.

Supermarket 500 m, říká tabule u silnice. Tak tady nakoupíme. Ladným smykem se vrátím na parkoviště. Je nechutně plný. Jedu v protisměru a chci zaparkovat co nejbližší vchodu. Je tam jeden flek volnej. Namířím si to tam, ale v tom proti mně vyjede modrej žigulík s nějakým dědkem a zamíří si to na stejný místo. Je tam o vteřinku dřív a už chce zajet do domečku. Zatroubím, vykloním se z okýnka a na toho prašivce zařvu: „Hele, hod' tam honem zpátečku nebo vylezu a srovnám ti fasádu!“ Chlápek se vyděsil a ani neprotestoval. Se skřípením zubů vycouval a jel dobrých sto metrů dál. Já jsem zajel na volný místo a usmál se na slečnu. Musí vidět, že nejsem žádný ořezávátko. Slečna byla ale trochu zaskočená. Místo obdivných slov jen špitla: „Ale tady to je pro invalidy.“

„Seru na to“, řekl jsem drsně. „Tady je to pro silnějšího, tak jako všude a všude. A já jsem silnej, proto jsem úspěšnej. A protože jsem úspěšnej, tak mám prachy. A tenhle bourák za meloun. A velkej kvartýr, ve kterým mám všechno. A protože jsem navíc mladej a vy se mi moc líbíte, tak si můžu dovolit vás pozvat na skleničku.“

Byla mou řečí ohromena. Naklonil jsem se k ní a políbil ji. Rychle ucukla. To se mi líbilo. Ano, je přece potřeba dělat drahoty. Ale ještě dneska pode mnou budeš řvát rozkoší. A zejtra zas. Teď už vím, že Zdenu vykopnu. Nebaví mně.

„Tak já jdu na ten nákup.“

Vystoupíme z vozu. Já si zapálím, a že na ni tady počkám. V tom kolem jde ten chlápek z žigulíku. Má jen jednu nohu a jde pomalu o berlích. Je mu asi šedesát a je o hlavu menší než já. Podívá se na mě. Sice jen krátce, ale je to nepříjemné. Dělán, že si ho nevšímám, ale nejde mi to. Dívám se pořád za ním. Přiznám se, že mi z toho není dobře. Vidím, že u vchodu si povídá s mojí slečnou. Proboha, co si tak můžou říkat. Jsem nervózní a zahazuji cigaretu vykouřenou jen do půlky. Zapaluju si další. Stihnul jsem tři, když konečně holka vyšla z krámu. Ale nejde sama. Jde s tím jednonohým dědkem. Jdou pomalu směrem ke mně. Potí se mi ruce a vůbec nevím, co mám dělat, kam se mám dívat. Asi bych ji měl pomoci s taškou, ale nějak se mi nechce jít ji teď naproti. Sakra, proč musí jít s ním! Když se přiblíží, otevřu dveře auta. Ale ona se nezastaví. Ani se nepodívá. Oba mě minou a jdou dál. Stojím neschopen slova a činu a dívám se, jak ho ta holka doprovází k jeho žigulíku a nastupuje do něj. Tak tohle jsem ještě nezažil. Žigulík pomalu vycouvá z řady a jede směrem ke mně. Pomaličku mě mívá. Chlápek si s holku něco povídám. Zvolna projedou kolem, aniž by o mě jen zavádili pohledem.